

UITVAART BR. SEBALDUS BLÄTZER OP 17-04-24

Welkom broeders en zusters, bovenal br Clemens, die hier zijn confrater is, maar ook in het bijzonder, natuurlijk zou hij hier zijn. De heer Novak, die zich met hart en ziel over frater Sebaldu heeft ontfermd, heel intensief in de afgelopen dagen, maar ook bijna dagelijks in de vele jaren daarvoor. Dat verdient diep respect, net zoals u dat heeft gedaan.

We zijn hier met een dubbel gevoel. Aan de ene kant is het verdrietig dat br. Sebaldu niet langer bij ons is. Aan de andere kant is er vrede gekomen, en dat was nodig. Het was tijd voor Br Sebaldu om te beseffen wat het beste voor hem was. Diep in zijn hart wist hij eigenlijk wel dat het niet goed met hem ging. Maar hij wilde de controle over zijn leven niet opgeven. Hij vocht voor zijn autonomie tot bijna het einde. En toen was daar plotseling de capitulatie. De heer Novak nam afscheid van Br Sebaldu en gaf hem een rkuis op het voorhoofd en Br Sebaldu zegende hem. Een mooiere overgave had men onder de omstandigheden niet kunnen verwachten en ik zou tegen de heer Novak willen zeggen: hou dit vast. Op bepaalde momenten zal het je sterken.

Een paar dagen voor zijn dood werden br Sebaldu en br Clemens officieel broeders van Abdij Koningshoeven. In ruil daarvoor mogen ze hier blijven wonen, maar de abt van Koningshoeven draagt de verantwoordelijkheid van de orde. En dat is maar goed ook. Er is duidelijkheid geschapen. Br Sebaldu, je krijgt dus een echte kloosterbegravenis met een echte abt in een echt klooster als lid van een echte gemeenschap. Of het helemaal jouw beslissing was, weet ik niet, maar ik denk dat het een goede zaak is. Hij wilde een echte paasviering. We hebben hem zoveel mogelijk tegemoet gekomen binnen het kader van de liturgie. U zult dus ook zien dat we wit zullen dragen en een aangepast Te Deum zullen zingen als we de kerk uitgedragen worden.

Broeders en zusters, laten we, om ons goed voor te bereiden op deze viering van tafel en gebed, beginnen met God en elkaar om vergeving te vragen voor wat we elkaar hebben onthouden en waarin we meenemen wat br Sebaldu heeft onthouden.

Preek

Frater Sebaldu, wiens echte naam Edmund Blätzer is, werd op 4 maart 1939 geboren in Neurenberg.

Na de lagere school ging hij in de leer als schilder en vernisser, die hij als beste van zijn gilde afsloot met een vakdiploma. Naast zijn werk als ambachtsman in zijn opgeleide beroep, nam hij de zorg voor zijn grootmoeder op zich. Na haar dood, geïnspireerd door de biografie van de heilige Thérèse van Lisieux, trad hij op 11 november 1959 op 20-jarige leeftijd in in het trappistenklooster van Mariawald. Hij begon er zijn noviciaat op 22 mei 1960 en deed zijn tijdelijke professie op 27 mei 1962 en zijn plechtige professie op 27 mei 1965. Wat dat betreft zou hij goed hebben gepast bij de lekenbroeders die we vóór het Tweede Vaticaans Concilie nog onder de Trappisten hadden. Als ik naar zijn foto kijk, komt het beeld van een

profeet bij me op, vooral dat van de profeet Amos. De profeet Amos moest boodschappen overbrengen aan Gods volk toen het weer eens ontrouw werd. Br. Sebalduus zou hetzelfde hebben gedaan met grote passie, maar ook als een vroom en godvrezend man. Maar hij zou ook in de positie zijn geweest om God tegen te spreken en te zeggen: U vraagt echt te veel van mensen en ik ben er ook één van. Dat kenmerkt Sebalduus. Hij wilde monnik worden en vocht tegen onrecht en had een zwak hart voor mensen die onderdrukt werden. Daarbij kwam zijn voortdurende strijd tegen het gezag. Hij dacht dat hij wijs genoeg was om zelf de lakens uit te delen. Maar in een gemeenschap heb je nu eenmaal een leider nodig. Ik denk niet dat zijn verzet hiertegen persoonlijk bedoeld was, maar tegen het leiderschap zelf. In dit opzicht was hij ook iets van een kluizenaar in een kloostergemeenschap. Degenen die hem goed kenden zullen zeggen: Sebalduus was Sebalduus.

De sluiting van het klooster was een ramp voor hem. De kloostermuren drukten hem ook, maar hij hield van Mariawald. Daarom wilde hij niet echt weg uit Heimbach. Hij applaudisseerde soms voor de stad op zijn scooter als hij de heuvel op reed naar zijn geliefde huis, en hij verzorgde heel lang een heiligdom langs de weg, misschien tot ergernis van de brandweer vanwege de kaarsen. Maar dat vond hij meer hun probleem dan het zijne.

Broeders en zusters, de laatste periode van Br. Sebalduus liep parallel aan het lijdensverhaal, de dood en verrijzenis van de Heer. Hij was erg bezig met dat laatste. Ik denk dat hij het los kon laten omdat hij voelde: ik kan weer opstaan met de Heer. Ik haal dit uit zijn wensen voor zijn begrafenis, die echt een paasviering moest worden... wij wensten hem dat ook van harte toe. Waarlijk, de Heer is opgestaan en Sebalduus ook. Ondanks zijn gemopper en koppigheid hoeven we ons geen zorgen te maken. In feite is hij Jezus nu voorgegaan voor zijn eigen hemelvaart, want hij zal in de veiligheid van God blijven leven. We mogen bidden dat hij af en toe van boven naar ons knipoogt en zegt: Je doet het niet zoals ik het wil, maar het is goed zoals jij het wilt. Amen

Herzlich willkommen Brüder und Schwestern, allen voran Br. Clemens, der hier sein Mitbruder ist, aber auch im Besonderen, natürlich wäre er dabei. Herr Novak, der sich mit Herz und Seele um Br. Sebalduß gekümmert hat, sehr intensiv in den letzten Tagen, aber auch fast täglich in den vielen Jahren davor. Das verdient tiefen Respekt, so wie Sie es getan haben.

Wir sind mit einem doppelten Gefühl hier. Einerseits ist es traurig, dass Br. Sebalduß nicht mehr unter uns ist. Andererseits ist der Friede gekommen, und er war nötig. Es war für Br. Sebalduß an der Zeit, sich darüber klar zu werden, was das Beste für ihn ist. Tief in seinem Herzen wusste er eigentlich, dass es ihm nicht gut ging. Aber er wollte die Kontrolle über sein Leben nicht aus der Hand geben. Bis fast zum Schluss kämpfte er um seine Autonomie. Und dann war da plötzlich die Kapitulation. Herr Novak verabschiedete sich von Br. Sebalduß und gab ihm ein Kruis auf die Stirn und Br. Sebalduß segnete ihn. Eine schönere Kapitulation hätte man unter den gegebenen Umständen nicht erwarten können, und ich würde Herrn Novak sagen: Halten Sie daran fest. Zu bestimmten Zeiten wird es Sie stärken.

Wenige Tage vor seinem Tod wurden Br. Sebalduß und Br. Clemens offiziell Brüder der Abtei Koningshoeven. Dafür können sie weiterhin hier leben, aber der Abt von Koningshoeven trägt die Verantwortung vom Orden. Und auch das ist gut so. Es ist Klarheit geschaffen worden. Br. Sebalduß, Sie bekommen also eine echte klösterliche Beerdigung mit einem echten Abt in einem echten Kloster als Mitglied einer echten Gemeinschaft. Ob es ganz deine Entscheidung war, lasse ich dahingestellt, aber ich finde es so gut. Er wollte eine echte Osterfeier. Wir sind ihm im Rahmen der Liturgie so weit wie möglich entgegengekommen. Daher werden Sie auch sehen, dass wir Weiß tragen und ein modifiziertes Te Deum singen werden, wenn wir aus der Kirche getragen werden.

Brüder und Schwestern, um uns gut auf diese Tisch- und Gebetsfeier vorzubereiten, möchten wir damit beginnen, Gott und einander um Verzeihung für das zu bitten, was wir uns gegenseitig vorenthalten haben und worin wir das einschließen, was Br. Sebalduß vorenthalten hat.

Predigt

Bruder Sebalduß, der eigentlich Edmund Blätzer heißt, wurde am 4. März 1939 in Nürnberg geboren.

Nach der Volksschule absolvierte er eine Lehre als Maler und Lackierer, die er als Innungsbester mit einem Fachabitur abschloss. Neben seiner Arbeit als Handwerker in seinem erlernten Beruf übernahm er die Pflege seiner Großmutter. Nach ihrem Tod trat er, angeregt durch die Biographie der heiligen Thérèse von Lisieux, am 11. November 1959 im Alter von 20 Jahren in das Trappistenkloster Mariawald ein. Dort begann er am 22. Mai 1960 sein Noviziat und legte am 27. Mai 1962 seine zeitliche und am 27. Mai 1965 seine feierliche Profess ab. In dieser Hinsicht hätte er gut zu den Laienbrüdern gepasst, die wir vor dem Zweiten Vatikanischen Konzil noch bei den Trappisten hatten. Wenn ich sein Foto betrachte, kommt mir das Bild eines Propheten in den Sinn, insbesondere das des Propheten Amos. Der Prophet Amos hatte dem Volk Gottes Botschaften zu überbringen, als es wieder einmal dem

Glauben untreu wurde. Br. Sebaldu hätte das Gleiche mit großer Leidenschaft, aber auch als frommer und gottesfürchtiger Mann getan. Aber er wäre auch in der Lage gewesen, Gott zu widersprechen und zu sagen: Du verlangst wirklich zu viel von den Menschen und ich bin auch einer von ihnen. Das kennzeichnet Br. Sebaldu. Er wollte Mönch werden und kämpfte gegen Ungerechtigkeit und hatte ein schwaches Herz für Menschen, die unterdrückt wurden. Dazu kam sein ständiger Kampf gegen die Autorität. Er hielt sich für weise genug, um selbst das Sagen zu haben. Aber in einer Gemeinschaft braucht man einfach einen Führer. Sein Widerstand dagegen war, glaube ich, nicht persönlich gemeint, sondern gegen die Führung an sich. In dieser Hinsicht war er auch so etwas wie ein Einsiedler in einer klösterlichen Gemeinschaft. Diejenigen, die ihn gut kannten, werden sagen: Sebaldu war Sebaldu.

Die Schließung des Klosters war für ihn eine Katastrophe. Die Klostermauern bedrückten ihn zwar auch, aber er liebte Mariawald. Deshalb wollte er Heimbach eigentlich nicht verlassen. Die Stadt hat er zum Teil mit dem Motorroller beklatscht, als er den Hügel zu seinem geliebten Haus hinauffuhr, und ein Bildstöckchen hat er sehr lange gepflegt, vielleicht zum Ärger der Feuerwehr wegen der Kerzen. Aber er dachte, das sei eher deren Problem als seines.

Brüder und Schwestern die letzte Periode von Br. Sebaldu lief parallel zur Passion, dem Tod und der Auferstehung des Herrn. Letzteres hat ihn sehr beschäftigt. Ich glaube, er konnte loslassen, weil er spürte: Ich kann mit dem Herrn auferstehen. Ich entnehme das seinen Wünschen für seine Beerdigung, die wirklich eine Osterfeier werden sollte... das haben wir ihm auch von ganzem Herzen gewünscht. Wahrlich, der Herr ist auferstanden und Sebaldu auch. Trotz seines Murrens und seiner Hartnäckigkeit brauchen wir uns keine Sorgen zu machen. In der Tat ist er Jesus nun um seine eigene Himmelfahrt vorausgegangen, da er weiterhin in der Sicherheit Gottes leben wird. Wir dürfen beten, dass er uns von oben ab und zu zuzwinkert und sagt: Du machst es nicht so, wie ich es will, aber es ist gut so, wie du es willst. Amen